

bleven sulten af den lange Venten i den kolde Frostluft. Han trængte til Kød, til Ost og Æg, — mange Æg.

„Østers er godt,“ sagde han. „Men jeg vil sige Dem forud: jeg er sulten som en Ulv.“

„Bravo! Udmærket!“ jublede Salomon og klappede i Hænderne, mens alle Gæsterne — endog Damerne — vendte sig fortørnede om imod dem. Ogsaa den enlige Herres Guldlosgniet viste sig et Øjeblik spejdende over Kanten af Avisen.

Vendt mod Opvarteren vedblev Salomon: „Lad os høre?... Hvad er der mere iaften?“

Opvarteren opremsede en Række Retter.

„Lad os faa det altsammen... hele Registret!“ raabte han i løssluppen Overgivenhed og gjorde med begge Armene en svømmende Bevægelse udover Bordet. „Dæk bare op! En grand souper!... Og lidt hurtigt, lille Ven! Vi er sultne som Ulve.“

Per, som havde set, at selv Opvarterens Mine var bleven overlegen, vidste i sin Skamfuldhed ingen anden Udvej end at slaa ind i den andens Tone. Han tog en Tandstikker fra Bægeret paa Bordet, lagde sig tilbage i Sofahjørnet og kastede et udfordrende Blik ud i Salen.

Nu blev „Skaldyrene“ anrettet paa et Underlag af smaa Istykker og med en Flaske afkølet Champagne. Senere fulgte Fuglevildt, Asparges, en Omelet, Ost, Selleri og Frugter. Per tog forsvarlig til sig af det altsammen. Han sagde til sig selv, at naar han nu engang var kommen her, vilde han ogsaa have noget for det. Og det var første Gang i sit Liv, han sad ved en saa kongelig Opdækning.

Salomon selv nippede kun til de første Retter men snakkede til Gengæld ustanselig. Han var kommen ind paa sit Yndlings-tema, Renaissancen. „Denne Menneskehedens Stortid“ — sagde han — „da Digtere, Kunstnere, Opfindere, alle de store Begavelser levede som Fyrster, æredes som Konger, elskedes af Dronninger, medens vore Dages Genier sidder og sulter paa Kvistkamrene og knap nok regnes med til det gode Selskab. Derfor savner deres Værker saa ofte det Storhedspræg, den gigantiske Kraft, der uimodstaaelig river med. Jeg talte før om